

Indfødsret, og om det vil være rigtig, er et Spørgsmaal, jeg skal henstille. En Frugt af denne Kommissions Arbejde er iøvrigt Thinget vel bekendt, idet der under 18de August 1888 er udstedt en Bekjendtgjørelse om Ordningen af Fattigvæsenet i de 3 Lande. Det var efter Indstilling af den omtalte Kommission, at man gik ind paa at ordne dette meget vigtige Forhold mellem Sverige og Danmark, en Omordning, som vi i det Hele have Grund til at være tilfredse med. Jeg skal ikke fordybe mig i dette Emne, maaste vil der senere blive Leilighed dertil; men jeg har blot maattet udtale lige overfor de Bemærkninger, der staa i Udvalgets tidligere Betænkning, at man kan ikke saa lige gaa til at sammenligne vore Forhold med andre Landes Forhold, navnlig naar man sætter Indfødsretten overfor den fremmede Statsborgersret; thi medens hos os en Mand meget vel kan udbære Indfødsret, naar han ikke ønsker at gjøre politiske Rettigheder gjældende, eller ikke vil være Embeds- eller Bestillingsmand her i Landet, kan i de fleste andre Lande den Fremmede, som kommer derind, ikke godt i Længden undgaa at blive Statsborger, naar han tilfulde vil have Nytte af sit Ophold og blive en selvstændig Mand i den anden Stat, f. Ex. faae samme Ret til at udøve Næring som Landets Borgere. I Sverige er der et særligt Forhold, idet den Fremmede end ikke kan kjøbe en fast Eiendom uden at have Kongens Tilladelse; men hos os kan jo Enhver kjøbe fast Eiendom. Vore Retsforhold ere altsaa i denne Henseende saa væsentlig forskellige fra andre Landes, ogsaa fra Sveriges og Norges, at det ikke gaar an, som det er flet i Betænkningen, at foretage en Sammenligning. Smidlertid skal jeg ikke unblade at erkjende, at Udvalget i sin Tilløgsbetænkning af 28de Februar, altsaa samtidig med, at jeg havde Leilighed til at udtale mig, indirekte har anerkjendt, at jeg har Ret i, hvad jeg har tilladt mig at udtale.

Ordføreren (Bajer): Udvalget kan ikke andet end være den høitærede Indenrigsminister taknemmeligt for det Bink, han gav under en anden Sags Behandling i Fredags, da der var Tale om en Indstilling angaaende et Andragende om Indfødsret, thi derved har Udvalget faaet Leilighed til fylligere at forklare, hvad der stod i den Betænkning, som det afgav i den første Del af indeværende Rigsdagsamling den 20de December. Endvidere skylder man den ærede Minister Tak for at være gjort opmærksom paa, hvad Ordføreren havde overset — jeg siger Ordføreren, da denne nærmest har

det Ansvar — at der er udkommet en ny norsk Lov om Indfødsret den 21de April 1888. Jeg tror paa den anden Side, at det er meget undskyldeligt, at jeg havde overset det, thi vi følge desværre ikke altid, hvad der foregaa i vore Naboerger, saa nøie, som vi skulde, og vilde man efterse Indfødsretslovgivningen for fremmede Lande, saa er der kun 2 Rilder i Rigsdagens Bogsamling; den ene er Poul Sveistrups Samling af ForsatningsLove, men den er sluttet 1886, og den norske Lov af 1889 kan altsaa ikke findes deri, og den anden er *Annuaire de législation étrangère*, hvor den norske Lov i det Mindste endnu ikke er trykt, i alt Fald ikke i det sidste Bind, vi have faaet. Søvrigt er jo den Misforstaaelse, der kunde ske, nu forebyggget, idet der er afgivet en Tilløgsbetænkning. Men siden Sagen er bragt paa Tale, og den ærede Minister nu har sat Indfødsretslovgivningen i Forbindelse med andre Lovemner, som Næringsret og Forsørgelsesret, vil jeg benytte Leiligheden til at fremhæve Et endnu, nemlig Børnepligten, med Hensyn til hvilken Danmark er ganske eiendommelig stillet. Der er vist intet Land i den civiliserede Verden, hvor en Udlænding er Børnepligt underkastet, naar han ikke har Indfødsret. Ved en Leilighed for adskillige Aar siden mindes jeg, at den høitærede Justitsminister, som var tilstede ved Behandlingen af et Lovforslag om Indfødsrets Meddelelse, tog Ordet og erklærede, at dette Forhold havde endogaa beredt os diplomatiske Vanskeligheder. Der havde en Gang været en Svensker, saavidt jeg husker, der blev udstreven i Danmark, uagtet han var svensk Officer. I denne Henseende komme vi vistnok til at ændre vor Lovgivning. Dette er ogsaa en meget taknemmelig Leilighed til at bringe i Erindring, hvad Indfødsretslovudvalget atter og atter har fremdraget i en Række af Betænkninger: Ustikeligheden af at faae et samlet Gjennemsyn af de meget spredte Bestemmelser, vi have angaaende Indfødsret, og det er netop ogsaa i Anledning deraf, at jeg som Udvalgets Ordfører har henvist til forskjellige Staters Lovgivelser, hvorved det altsaa vil blive lettere at gjøre en Sammenligning med fremmede Lande. Hvis det skulde undre Nogen, at jeg har medtaget en saa fjern, lille Stat som Costa Rica i Mellemamerika, saa skal jeg sige, at det har jeg gjort, fordi en lille Stat ofte har fortræffelige Lovbestemmelser om saadanne specielle Ting. Søvrigt gjælder det jo her først og fremmest om at komme i nærmere Overensstemmelse med de 2 andre nordiske Riger. Jeg skal derfor i Forbindelse hermed minde om et lille Skrift, som nylig